



A művészvilágban nem szokatlan, ha valaki „kirándul” egy másik műfajba. Gyermán Júlia esetében azonban nem beszélhetünk erről, hiszen számára egyformán természetes nyelv a zene és a költészet, melyet nagyon nehéz elhatárolni egymástól - ha egyáltalán szükséges. Pécsen szombaton este, a Kodály Központban mutatják be a hegedűművész Belső útvesztő című verseskötetét.

Egy zeneművész rengeteget koncertezik, ennél is többet gyakorol és amúgy egy négygyerekes anyukának ezen kívül is akadnak teendői. Mégis, **Gyermán Júlia** fennmaradó idejében belső készletetése folytán tollat ragad és verseket ír, és teszi ezt zömében szentendrei házuk teraszán. A költészet kikapcsol, felemel, erőt ad, egyszerűen feltölt, ami a hegedűművész számára nagyon fontos. Egyik alkotói tevékenység öleli és emeli a másikat. Irigylésre méltó állapot.

-□□ □ Mikor kezdett el versírással foglalkozni?

- Amikor az emberek többsége, tehát kamasz koromban, 14-15 évesen. Még órák alatt is fabrikáltam a verseket, zsákszámba jöttek a „művek”.

-□□ □ Gondolom a most megjelent könyv nem ezt a korszakot foglalja össze?

- Talán egy-két vers került be abból az időszakból a kötetbe, de a

többi az utóbbi három év termése.

-□□ □ Hogyan lehetne meghatározni a költészetét, milyen típusú verseket ír?

- Ha nagyon muszáj meghatározni, akkor alanyi költészetnek nevezném, olyan értelemben, hogy ezek az én személyes, szubjektív gondolataim. Nem filozofikus verseket írok, a világ nagy problémáit sem elemzem, inkább egyéni meglátásaim, érzéseim jelennek meg a versekben.

-□□ □ Hogyan lehet a költészetet időben egyeztetni a többi tevékenységével. Mikor van ideje írni?

- Érdekes, de a verek nagy része Szentendrén születik. Pécsett a Pannon Filharmonikusoknál dolgozom, de itt időm nagy részét elveszi az ön által említett koncertezés és a próbák. Amikor hazamegyek, akkor van néhány olyan napom, amikor a gyerekek iskolába mennek, így délelőtt egyedül vagyok. Ilyenkor kiülök az erkélyre, jönnek a gondolatok, a képek és elkezdem a versírást. De más környezetben is kap az ember inspirációt, akár egy Duna-parton szökdécselő kisgyerek, akár más természeti kép megfogja ez embert és elindítja a folyamatot, amely végén megszületik egy vers.

-□□ □ Többen írnak verseket, de nem mindenki jut el a kiadásig. Ön hogyan jutott el a kötet elkészítéséig?

- Nem az én ötletem volt a könyv kiadása. A verseim korábban csak az interneten voltak láthatók, olvashatók és nem is éreztem szükségét annak, hogy ezen változtassak. Persze volt egy titkos álmom, hogy egyszer esetleg kézzelfogható formában is találkozhatok majd a verseimmel, de ez nagyon távolinak és meseszerűnek tűnt. Amúgy sem vagyok olyan alkat, aki a hóna alá csapott kéziratokkal házal a kiadóknál. Kissé fatalista módon úgy

véltem, ha a verseimnek nagyobb szerepe, hivatása van a világban, akkor ez úgyis megtörténik. Lám, ez így is lett, hiszen a kiadásban olyan segít séget találtam, melyet csak remélni lehet.

-□ □ □ Ma este Magyar Miklóssal is találkozhatunk a könyvbemutatón, Juhász Károly színművész pedig versei közül ad elő néhányat.

- **Juhász Károly** közreműködése is olyan álomszerű történet, amelyet még ma is nehezen tudok elhinni. Róla annyit kell tudni, hogy a szentendrei művészeti központ igazgatója. A legutóbbi újévi koncertet is ő szervezte a helyi városházán, ahol a férjemmel közösen léptünk fel. Ekkor kérdezte meg, hogy megengedem-e, hogy a műsor közben felolvassa néhány versemet. Nagyon meghatott az ötlet és ettől az est kissé irodalmi színezetet kapott. Nem tudtam, hogy ő színész, és olyan fantasztikusan mondta a verseket, hogy szóltam is a közönségnek, hogy ezek után nem biztos, hogy képes leszek

hegedülni. Olyan jelentéstartalommal ruházta fel az előadása folytán a verseimet, amelyre magam sem gondoltam. Itt éltem meg először, hogy a mű leválik az alkotóról, önálló életet kezd. Remélem szombat este ugyanúgy megélem ezt, hiszen a Kodály Központban ismét ő szavalja a verseimet.

-□□ □ **Hány verset tartalmaz a kötet és van-e a versekhez illusztráció?**

- Mintegy száz vers szerepel a könyvben, az illusztráció pedig ismét egy hihetetlen történethez kapcsolódik. A nagyfiam osztálytársának a testvére **Holló Dávid** Amerikában tanul grafikusként. Tavaly nyáron felhívott telefonon, hogy éppen itthon van és felkereshetne-e? Fel is jött hozzánk és elém tett egy mappát, amely jobbnál-jobb grafikákkal volt teli. Nagyon tetszettek a rajzok, de a meglepetés csak azután ért, amikor közölte, hogy a verseim ihlették a grafikáit. Így lett az akkor még terveimben sem szereplő verseskötetnek egyszeriben az illusztrátora Dávid.

-□□ □ **Adódik a kérdés, hogy a zenélést**

menyire, vagy mi módon támogatja a költészet?

- Mindenképpen gazdagítja a játékomat. Egy művész arra teszi fel az életét, hogy közvetítsen egy olyan világból, amely nem mindenki számára elérhető, látható, hallható. Új minőséget, értéket teremtsen, jobbra tegye ezáltal a környezetét. Verseimben egyébként is erős a zeneiség, a ritmus a dallam, így egyik művészeti terület erősíti a másikat, termékenyítőleg hatnak egymásra.

- **A „pécsi vonal” is megjelenik ma este.**

- Kollégáim nagy örömmre közreműködnek az eseményen. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani a Pannon Filharmonikusok Zenekarának, ahol én is játszom, valamint **Horváth Zsolt**

igazgatónak, azért a szeretetért és lelkesedésért, mely tőlük felém irányult.

Balogh Ádám

fiatal, tehetséges zongoristának és a Villányi Vonósnégyesnek

Deák Márta

koncertmesterrel az élén, de talán nem is sorolom

tovább, szeretném mindenkinek megköszönni mindazt, amit ma este a kötet bemutatóján nyújt majd! Igazán megható az a sok munka, amellyel a kollégáim készültek, szinte meg sem tudom fogalmazni, hogy mit érzek. Olyan, mintha mindez nem is velem történne.